

René Freund

Dvotjedni roman *date*

LEYKAM
international

RENÉ FREUND
DVOTJEDNI *DATE*
roman

NAKLADNIK
Leykam international d.o.o., Ilica 42, HR-10000 Zagreb
www.leykam-international.hr

ZA NAKLADNIKA
Jürgen Ehgartner

UREDNIKA
Eugenia Ehgartner

PRIJEVOD S NJEMAČKOGA
Vedrana Gnjidić

LEKTURA I KOREKTURA
Neli Mindoljević

© 2022 Leykam international d.o.o., Zagreb
Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati, fotokopirati
ni na bilo koji drugi način reproducirati bez
nakladnikova pismenog dopuštenja.

Naslov originala: „Das Vierzehn-Tage-Date”. © René Freund 2021

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu Ministarstva kulture
i medija Republike Hrvatske.

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
i medija
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture
and Media

 Bundesministerium
Kunst, Kultur,
öffentlicher Dienst und Sport

Gefördert durch das Bundesministerium Kunst, Kultur,
öffentlicher Dienst und Sport Österreich.

ISBN 978-953-340-143-0

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001142118.

ILUSTRACIJA NA NASLOVNICI
© Lukas Millinger / Anzinger und Rasp, München

FOTOGRAFIJA AUTORA
© Thom Trauner/Zsolnay Verlag

GRAFIČKO OBLIKOVANJE
Tvrtko Gregurić

TISKARA
Denona d.o.o., Zagreb

Tiskanje dovršeno u srpnju 2022.

RENÉ FREUND
DVOTJEDNI *DATE*

roman

Prijevod s njemačkoga
Vedrana Gnjidić

LEYKAM international

*Započeto tijekom ograničenja
kretanja u ožujku/travnju 2020.*

*Zahvaljujem svom sinu Jakobu
na poticaju na pisanje ove
priče, svojoj kćeri Hannah na
inspirativnoj temeljnoj ideji i
svojoj životnoj suputnici Sonji na
njezinoj ljubavi.*

0. dan:
TINDER

Da je David znao da mu njegov aura-sprej nikako, ama baš nikako neće moći pomoći protiv duhova koji će ga uskoro iznenaditi u njegovu stanu i životu: bio bi preskočio čitavu proceduru. „Pfff, pfff”, čuje se dok prska, malo iznad sofe, pa kod blagovaonskoga kutka, onda u spavaćoj sobi, pa jednom oko sebe, to ne može štetiti, „pfff, pfff”.

David zapravo ne vjeruje u snagu *Spreja arkanđela Mihaela za transformaciju energije* koji navodno tjera sve zlo. Ali ipak, lavanda i sandalovina tjeraju loše mirise. I to je nešto. A osim toga: nikad ne znaš. Mirisi utječu na raspoloženje i osjećaje, to je znanstveno dokazano. Lavanda umiruje, to će mu pomoći s nervozom, a sandalovina djeluje kao afrodizijak, to će imati pozitivan učinak na njezino raspoloženje. „Pfff, pfff.”

Pogleda na mobitel. Nedjelja, 15. ožujka 2020., 19:23. Dogovor je bio u sedam. Izlazi na svoj maleni balkon i gleda dolje na ulicu. Već se mračí, a njoj još ni traga. Sigurno bi je bio primijetio: na ulicama nema ni žive duše. Ovdje, u četvrti u koju izlaze buržoazijski boemi i hipsteri, u ovo se vrijeme obično odvija svakovečernja borba za rijetka parkirališna mjesta. David sada čuje cvrkut ptica iz obližnjeg parka. To se nije događalo u ove sate. Barem David to još nikada dosad nije čuo.

Vrati se u dnevnu sobu pa odsvira nekoliko akorda na klaviru. Vjerojatno neće doći, pomisli, a možda je i bolje tako. Nešto je čudno u zraku, nešto protiv čega *Sprej arkanđela Mihaela za transformaciju energije* vjerojatno također ne može ništa. Vlada je najavila mjere, ali nema potrebe za odgađanjem *datea* koji smo isplanirali dok je sve još bilo polunormalno samo zato što su najavili nešto, a nitko ne zna što točno.

Pogleda na telefon. 19:35. Nije poslala poruku. Otvara Tinder, možda je ondje nešto previdio. Ništa. Oko osam napiše: „Hej, Corinna, dolaziš?”

Da je Corinna znala da će uskoro imati vremena, neizmjereno mnogo vremena: ne bi se bila toliko žurila. Ali već se nekoliko mjeseci bori protiv svoga notornog kašnjenja, možda jer sve češće ima osjećaj da se pretvara u onu koja općenito kasni sa svime. U životu. Ipak je njezin trideseti rođendan sada već dvije godine iza nje. Može se reći da si s trideset mlad, ali Corinni je taj okrugli rođendan bio tako grozan miljokaz da se pitala kako je moguće preživjeti onaj četrdeseti ili pedeseti.

Sada je u glomaznim cipelama i u košulji s buvljaka odjevena mnogo šlampavije nego što je planirala biti, a osim toga nije ni našminkana, pri čemu ona ionako nije tip žene koja na *date* ide sva natrackana. Ali mogla je barem malo naglasiti oči. I oprati kosu! Dečko je ipak tri godine mlađi od nje, to jest, ako nije lagao koliko ima godina.

Za kašnjenje je kriva njezina majka koja ju je uvukla u razgovor, kao i uvijek kada Corinna nekamo žuri. Rekla je da se uvodi potpuno ograničenje kretanja, to je čula od prijateljice čiji dečko radi u ministarstvu, ne bi trebala više izlaziti iz kuće, a osim toga tipa uopće ne poznaje, i bla bla bla.

I naravno da Corinna onda nije stigla na bus koji vozi samo svakih pola sata, i naravno da je čekajući idući bus proklinjala dan kada se ponovno doselila u kućicu svoje majke u tome vrtnom naselju na kraju svijeta. Trebalo je to biti samo na nekoliko tjedana, dok ne pronade neki stan koji si može priuštiti, ili sobu u nekoj simpatičnoj stambenoj zajednici, ali to se naporno privremeno rješenje u međuvremenu produžilo na više od pola godine, sve zbog onoga gada u čijem stanu onda nikako nije mogla ostati. Privremeno je rješenje bilo posebno naporno zato što njezina majka nije neka bojažljiva, slabašna umirovljenica ili tip slatke drage bake. Ima pedeset i jednu godinu i vrlo aktivno radi u Službi skrbi za djecu i mladež. Njezina budilica svakoga radnog dana zvoni u 5:50, što Corinnu uz majčinu vitalnost i poduzetnost svakodnevno podsjeća na vlastito beskorisno parazitsko postojanje.

Corinna trči za tramvajem. Uzalud. I ovdje mora čekati idući. Da mu napiše da kasni? Ili to nije *cool*? Da se jednostavno samo okrene jer njezina majka možda ipak ima pravo? To bi opet značilo da čitavu večer mora slušati njezina apokaliptična izlaganja, a tek za to nema volje. Ali bome ni za *date*. Corinna se zapravo još nije

baš sprijateljila s tom zbunjujuće ogromnom tražilicom za pronalazak partnera, ali je uspjela shvatiti osnovna pravila Tindera. „To ti je mačji kašalj”, tvrdila je njezina prijateljica Sophie, a upravo je ona i skrivila njezinu današnju nesreću jer Sophie ju je prisilila, upravo natjerala, da napokon s *chatanja* i virtualnog flerta prijeđe na djela, ta Corinni su ipak već trideset dvije, i tako dalje. Lako je njoj govoriti, ona može sasvim neopterećeno gledati čega ima na Tinderu, udana je i ima dvoje djece!

Još samo nekoliko stotina metara, pogled na mobitel, je li to ta adresa. Poruka. 20:08: „Hej, Corinna, dolaziš?”

Da odgovorim? Ili ne? Corinna osjeti kako joj se čelo orosilo, a obrazi joj se rumene, odjednom izgleda kao neka učenica na tjelesnome nakon kružnog treninga, strašno mlado, strašno zdravo i strašno nezanimljivo.

Zanimljivo, pomisli David nakon što se oglasi zvono na vratima. Upravo je svukao svoju Ralph Lauren košulju i obukao majicu za po kući, a ona je sad ipak došla. Štogod. Ustaje s klavirske stolice. „Pfff, pfff.” Pogledom u zrcalo zaključa da izgleda prilično dobro čak i u toj uskoj majici kratkih rukava. „Pfff, pfff.” Otvara ulazna vrata.

Corinna mu prilazi poput vihora pa prođe ravno pokraj njega kao da mu planira pretresti stan.

„Ovdje čudno miriše”, kaže.

„Bok”, kaže David.

„Po starim ljudima.”

„Hvala. Ali nisam lagao o svojim godinama.”

„Ma da? A o čemu si lagao?”

„Nisam lagao ni o čemu!”

David ne zna kako nakon samo nekoliko sekundi odjednom ima osjećaj da se mora opravdavati. Promatra Corinnu. Kosa joj je lijepa i divlja kao i na njezinoj profilnoj fotografiji. Hipsterica. Nenašminkana. *Vintage* košulja, vjerojatno s buvljaka. Glomazne cipele nekako joj ne pristaju, ali mogle bi upućivati na to da nije umišljena. Nije neka dotjerana princezica. Barem se tako ne čini izvana.

Corinna pokaže prema klaviru. „Vidim da barem za ovo sigurno nisi lagao. Stvarno si glazbenik. Sviraš klavir.”

„Pa sad...”

„Ovdje je netko svirao klavir, zar ne? Pa nisam luda.”

„Ma to je samo...”

„Samo što?” zanimalo je Corinnu.

„Hobi”, odgovori David. Uopće nema volje sada joj objašnjavati čitav svoj život.

„Pa je li to onda hobi ili si glazbenik?”

„A ono.”

„Umjetnost ne trpi takve odgovore. Dakle, što će biti? Jesi li glazbenik srcem i dušom i strašću i svime?”

Takva bi se pitanja, prema njegovu mišljenju, trebala postavljati tek uza svjetlost svijeća u kasne sate, a ne umjesto pozdrava. Pokušat će još jednom.

„Bok, ja sam...”

„Ili je to samo *hobi*? *Hobi, hobi, hobi...* grozna riječ. *Hobi, hobi...* i postaje sve gore što je češće izgovaraš, jesi li primijetio?”

„Ja sam David.”

Nesigurno joj se približi i ne zna kako da je pozdravi. Ona ga poljubi u obraz, lijevo, desno, lijevo. Miriše na lavandu i malo na omekšivač, pomisli. David ostane stajati pomalo zbunjeno.

„Poljubac u znak pozdrava, to ljudi rade kada idu na *dateove*? Ili ne?” upita Corinna. A samu sebe upita zašto uvijek mora napraviti nešto pogrešno i zašto se ne može ponašati kao normalna osoba kada je nesigurna.

David bojažljivo slegne svojim širokim ramenima: „Pa sad, u ovakvim vremenima, ne znam...”

Corinna uplašeno primakne svoju ruku ustima. „O, Bože, na to sam zaboravila. Sranje! Nadam se da se ne ljutiš.”

„Ne, ja...”

„Stvarno sam zaboravila. Jednostavno nisam ni pomislila na to.”

„A i prošla su već tri dana otkako smo se... ovo dogovorili”, kaže David umirujući je. „Jer smo slutili da će sve zatvoriti.”

„Prije tri dana...” razmišlja Corinna.

„Prije tri dana sve je još bilo drukčije”, kaže David.

„Misliš li da će se nešto dogoditi?” upita Corinna.

„Nemam pojma”, odgovori David i pogleda kroz balkonska vrata dolje na ulicu. „Ali ulice izgledaju sablasno.”

„Znam. Upravo sam prešla čitav grad da bih došla ovamo. Usput, oprostite što malo kasnim.”

Ipak, pomisli David, može se i normalno ponašati. I nije baš „malo” kasnila, ali dobro, barem se ispričala. Corinna namjesti svoj nedužni smiješak i razmišlja treba li ostati. Ili da odmah krene kući? Ali zašto ne bi provela večer s njim? Dobro izgleda, simpatičan je, iako malo previše mišićav za njezin ukus. Zašto joj se opet javlja tendencija za bijegom? Trebala bi se jednostavno malo opustiti!

„Smijem li ovdje pušiti?” upita.

„Ne”, odgovori David.

„To sam si i mislila.”

„Želiš li... nemam puno toga ovdje... ali... želiš li...” zamuckuje.

„Nudiš li mi ti to upravo čašu vode ili što?” upita Corinna.

„Ima i piva.”

„Okej.”

„Bezalkoholnog.”

„Onda radije vodu.”

Corinna gleda kroz prozor. Pivo joj zapravo rijetko prijaa, a bezalkoholna joj je varijanta još manje draga, prije svega jer ne služi svojoj svrsi. Najradije bi zapravo bila popila džin-tonik.

David se vraća s dvjema čašama, vrčem vode i pola boce votke. Pruža čašu Corinni.

„Našao sam votku”, kaže.

„Onda ću to.”

David sebi natoči vodu, a Corinni votku. Ona otpije gutljaj, osjeti toplinu u želudcu i zna: odmah će postati predivno opuštena i suverena. Sada jednostavno više neće pričati i pustit će Davida da vodi razgovor. Kao da joj je pročitao misli, David se nakašlje i upita: „I, često ovo radiš?”

Corinna se nasmije. „Ne, Davide, *sorry*, to neće ići. *Please*, smisli neko drugo pitanje za početak. Bilo što! Bayern ili 1860, Austria ili Rapid, protresen ili promiješan, Barolo ili Bordeaux, sprijeda ili straga, ali ne: Često ovo radiš?!”

„Pa meni je ovo tek treći put, i...”

„Tek treći put!” uzvikne Corinna. „Slatko!”

„Stvarno jest”, reče David i osjeti da se zacrvenio. A vrućina u njegovim obrazima neće baš nestati ni nakon iduće Corinnine rečenice.

„Ništa od seksa”, kaže, „*u ovakvim vremenima*. Ali što onda hoćeš? Zašto smo se uopće našli?”

„Mogli bismo se upoznati”, odgovori David.

„Mislim da ti mene uopće ne želiš upoznati”, odvrati Corinna.

„Zbilja mi ne olakšavaš to da to poželim”, reče David malčice ponosno na svoj domišljat odgovor.

Corinna se nasmije, iskapi votku, natoči si još i kaže: „To je barem bilo iskreno, to mi se sviđa.”

„Što ti se svidjelo kod mene? Na mom profilu?” David je to htio znati jer mu se činilo da bi Corinni više pristajao neki drugi tip muškarca, neki tip s bradom i sandalama i tako nečime. „Zašto si me htjela upoznati?”

„Bilo mi je *cool* što se netko zove David19”, odgovori i natoči si još sasvim malo. „Mislim, u *ovakvim vremenima*, dosta dobro, Davide19.”

„Zapravo uopće nije toliko *cool*”, odgovori David19.

„I mislila sam si da bi moglo biti tako.”

„Htio sam se zvati David91, po godini rođenja, ali to više nije bilo slobodno pa sam uzeo David19. Ali to je bilo *prije ovakvih vremena*.”

Corinna ispije čašu pa pogleda Davida.

„Zašto netko poput tebe nije već oženjen s dvoje djece?”

„Nije li to malo previše? Imam dvadeset i devet godina! Osim toga: kako to misliš netko poput mene?” David joj odvrati protupitanjem.

Corinna razmisli treba li mu odgovoriti. Ali nije baš da mu već na početku večeri može reći da dobro izgleda i da je djelomično duhovit, da, ako je zaključiti prema uređenju njegova stana, dobro zarađuje, i osim toga ima dobru guzu, dakle postoje samo dobri razlozi zašto bi se netko htio udati za njega. Zato samo kaže: „I što sad?”

David kratko razmisli, a onda se opet odluči za iskrenu varijantu. U svakom se slučaju čini da Corinna može izravno reći što misli, ali i prihvatiti ono što joj se kaže.

Kratko se nakašlje pa kaže: „I ti si to sigurno već negdje pročitala: kada se dvoje ljudi sretne, već nakon pet sekundi znaju hoće li biti nečega među njima ili neće.”

Corinna kimne. „Poznato mi je to, da. Čak mislim da je tih pet sekundi velikodušno mjereno. Prije bih rekla da su tri.” Više od toga sada neće reći. Neka on to kaže.

„E sad, u svakom slučaju mislim...” započne David, pa se opet nakašlje.

„Bi li možda mogao napokon jednu rečenicu izgovoriti do kraja?”

„Pa...” David slegne ramenima.

Corinna ga pogleda ravno u oči. „Reci to.”

„Ovaj... ništa od nas.”

Corinna se nasmije, na Davidu se baš vidi olakšanje što je to napokon prebacio preko usana. No dobro, bolje doživjeti brzi fijasko nego potrošiti pola života prije nego što shvatiš, pomisli Corinna. Možda Sophie još ima vremena za čašu vina, ili Elsa, nju može nazvati na putu kući.

„Hvala na vodi”, kaže Corinna i okrene se prema vratima. „Bilo je baš super. Onda ću ja...”

Nešto je u njezinu glasu dirnulo Davida. Nije mu baš išlo vizualno prepoznavanje, bio je analfabet za čitanje govora tijela, ali dobro je mogao raspoznati raspoloženje po registru glasa. A ovdje je sada nešto čuo... trunku povrijeđenosti? A žao mu je zbog toga, ili bi mu bilo žao da je tako, i osim toga sa započetom večeri tako i tako više ne može mnogo.

„Sad kad smo to razjasnili, možemo jednostavno opušteno uživati u ovoj večeri, što kažeš na to?” upita David.

„Da”, odgovori Corinna. „I to svatko za sebe. To je *u ovakvim vremenima* ionako razumnije. Osim toga, gladna sam. Jako gladna.”

„I ja”, reče David. „Hajmo naručiti nešto iz Cavallina.”

„Jest ćemo *pizzu* skupa?” Corinna nije baš htjela biti sasvim nekomPLICIRANA.

„Zašto ne?” dobroćudno upita David.

„Da, zašto ne. Imaš crnog vina?”

David se ponovno nakašlje: „Ehm... ne.”

„Bijelog?”

„Ni to. Ali možemo nešto naručiti. Što god želiš. Cavallino dostavlja i vino.”

„Zbilja?” Da odmah sve prizna? Ah, tko zna, možda da to radije zadrži za sebe.

David ode do svog računala, nešto utipka pa pročita: „Dostava do kućnog praga, gratis za sve narudžbe iznad 25 eura. Pa to ćemo lako. Što želiš piti? *Chianti?*”

„Radije uzmi Bardolino, upola je jeftiniji, a i od njega se napiješ.”

„Bome se dobro snalaziš s tim. A za jelo? Hoćemo li podijeliti veliku?”

„Trebalo bi nam biti dosta.”

„Uzet ću Vegetarianu”, kaže David.

„Majko mila”, odvrati Corinna.

„Zašto to kažeš?”

„I mislila sam si da si jedan od tih.”

„Kojih?” upita David potihom se ljuteći zbog toga što se čini da je Corinna jedna od onih koje brzaju s predrasudama, a onda ih još i ne izgovori.

„Ljudi poput tebe uvijek žele zdravo živjeti i misle da su tako ugladjeni i super”, odgovori Corinna. „A pritom artičoke na *pizzzi* ne samo da su iz Egipta, nego i iz konzerve.”

„Kako ti to znaš?”

„Artičoke su uvijek iz konzerve.”

„Hoćemo li onda podijeliti Vegetarianu ili ne?”

„Što se mene tiče, može.”

„Ali uzet ću Vegetarianu bez sira”, pokunjeno doda David, znajući što slijedi. A slijedi, naravno, jer Corinna, koja je zasigurno već odavno namirisala vegansko pečenje s glumljenom zapanjenošću upita: „Zašto, za ime Božje?”

„Jer sam vegan”, odvrati David čvrstim glasom, a kako će se večer nastaviti za njega sada malo ovisi i o tome koju će od mnogobrojnih glupih primjedbi Corinna upotrijebiti. Spektar je bio širok: Nisu li vegani oni izvanzemaljci koji napadaju svemirski brod *Enterprise*? Zašto se ti ne zabavljaš u životu? Zašto životinjama kradeš hranu? Misliš da si nešto posebno? Ne postaju li vegani impotentni zbog te prehrane?

Corinna ga nije ni pogledala kada je rekla: „Ja ću jednu Prosciutto, a umjesto maslina ću ekstra kobasicu. Ako ti to ne smeta.”

David ocijeni da sada i on smije malo provocirati: „Ako tebi ne smeta to da su za tvoju *pizzzu* umrle dvije životinje.”

„Kako dvije?” upita ga Corinna.

„Jedna svinja za šunku, jedna za kobasicu.”

„No onda. Naruči mi jednu Masovnoubojstvondo speciale, a za tebe Sonoilnajboljičovjeknasvijetu grande.”

David uzima telefon i utipkava broj dok Corinna mota cigaretu.

„Ehm, halo... ja... ehm... bih naručio *pizzu*. Dvije. Kaže se *pizze* onda, je li tako?” Corinna okreće očima. Grozno, ti ljudi koji nakon jednoga godišnjeg u Italiji ili nakon tečaja *Talijanski za početnike* u osnovnoj školi misle da sva svoja znanja moraju istresti konobaru u *pizzeriji* koji još k tome u najvećem broju slučajeva i nije Talijan, nego Turčin ili Čečen. U Cavallinu je to zbilja ipak Talijan, ali to ne mijenja situaciju nabolje. „Hehe... Da... Dostava... Da, za van, molim... Dakle, jedna Vegetariana... Je li istina da su artičoke iz konzerve? Aha. Razumijem. Da... Dakle, Vegetariana, bez artičoka. Da. Bez artičoka. *Senza carciofi*. I bez sira. Da. Svakako bez sira. Imate li dimljeni tofu? Tofu! Nemate tofu? I onda još, ako može, eventualno bez češnjaka, ili ne s previše češnjaka, jer...”

Corinna je slušajući postajala sve napetijom. Slutila je da je David jedan od onih koji tako dugo dizajniraju svoju narudžbu *pizze* sve dok od prvotnih sastojaka više ne ostane ništa, ali apsolutno ništa. Otrgne Davidu telefon iz ruke: „Ciao, Cecco, sono Corinna. Potresti farci due pizze per favore? Come al solito, per me, ma questa volta potresti aggiungere prosciutto, prosciutto crudo, salame e pancetta. Sì, davvero una montagna di carne! E poi prepara una pizza gay senza niente, ma con aglio extra, per favore, e peperoncini, davvero... sì,

ho bisogno di un po' di fuoco. E due bottiglie di vino. Bardo, sì. Ci vediamo. Sì, se non ci sono più *volte come questa*. Ciao.”

Vrati Davidu telefon.

„Poznaješ ih?” David će začuđeno nakon što je dao svoju adresu i poklopio.

„Malčice”, odgovori Corinna.

„Kako?”

„Radim ondje.”

„Što?”

„Nisi me nikada vidio? Ja sam ona neprimjetna koja hoda uokolo s poslužavnikom i tanjurima i uvijek je prijateljski raspoložena...”

„Nisam tako često tamo.”

„A i da jesi, ne bi me bio primijetio.”

„Rekla si da si umjetnica...mislim, na svom profilu.”

„Umjetnica? Ne, konobarica!”

„Ali ja sam si još mislio, umjetnica, zvuči zanimljivo.”

„A konobarica nezanimljivo, ili što?”

„Ne, nisam to tako mislio!”

„Gdje ovdje mogu pušiti?” upita Corinna.

Uvijek to mijenjanje teme bez nekog opipljivog završetka, pomisli David lagano izmoren. „Na balkonu, ako baš moraš.”

Corinna ode do balkonskih vrata, otvori ih, pripali cigaretu. David traži pepeljaru ili nešto slično, ali ne nalazi ništa. Nestaje u kuhinji, vraća se s nekom staklenkom i pruža je Corinni.

„Možeš ovo koristiti kao pepeljaru.”

„Nisi to morao tražiti. Dolje ima dovoljno ceste”, odvrati mu Corinna istovremeno se ljuteći što izgovara tako nešto. Zašto mora provocirati po svaku cijenu? Nikada, ali nikada ne bi bacila opušak cigarete na ulicu. Osim toga, divi se ljudima koji ne jedu meso, a već odavno želi prestati pušiti. Ili barem smanjiti.

David je u međuvremenu ponovno provjerio na svome mobitelu:

„Evo, ovdje piše,” kaže, „umjetnica.”

„Pogrešno sam napisala”, kaže Corinna i otpuhne dim u stan. David se pravi kao da mu je to svejedno i nastavlja čitati: „I ne pišeš ništa o maženju, romantičnim večerima ili šetnjama uz more u svitanje, nego: *Ako ne znaš tko je Edward Hopper, odmah zaboravi.*”

„Tako je.”

„Dakle, zanima te umjetnost?”

„To mi je filter”, odgovori Corinna. „Mislim, tipovi koji ne znaju tko je Edward Hopper, što ću s njima? Hopper ih zaplaši. Kužiš?”

„Mene je zaintrigirao”, proturječi joj David.

„Jer si znao tko je on.”

David kratko razmisli pa se ponovno odluči za istinu. Tako i tako nema više što izgubiti. „Zapravo, ovo je malo neugodno, nisam znao. Guglao sam. To me je još više zaintrigiralo.”

„Zašto?”

„Jer su me slike... dirnule.”

„Ma daj?”

„Slikarstvo mi inače nije nešto posebno zanimljivo”, objasni David. „Ali ove su slike... već nešto sasvim posebno.”

„A što ti se sviđa na njima?” zanimalo je Corinnu. „Ali nemoj mi sad reći da je on slikar egzistencijalne usamljenosti, bla, bla, bla...”

Ubaci opušak cigarete u staklenku i natoči si još votke. Prije nego što sada kaže nešto što Corinni opet nije po volji, David odluči jednom pokušati s promjenom teme sa svoje strane.

„Ako ti radiš u Cavallinu, zašto si onda prvotno htjela da se tamo nađemo? Prije nego što su zatvorili?”

„Jer bih te tamo na miru mogla promotriti.”

„I što da sam ti se svidio?” upita David.

„Onda bih ti bila donijela Zabaglione na račun kuće i rekla da mi je smjena upravo završila.”

„Ja te svakako ne bih bio prepoznao.”

„Pa kad se na mojoj profilnoj fotografiji i vidi samo kosa”, reče Corinna pa se nasmije.

„Sviđa mi se tvoja kosa”, kaže David.

„Hvala.”

Prvi je put nastala kratka tišina. Corinna nije htjela uništiti osjećaj koji je u njoj izazvala ta jednostavna rečenica „Sviđa mi se tvoja kosa”. Natoči si još centimetar votke i popije ga na eks.

„A što se tebi svidjelo na meni?” zanimalo je Davida. „Mislim, osim David19, što na kraju nažalost ipak nije ispalo toliko *cool*. Hoću reći, moralo je biti nešto, inače ne bismo...”

„Bila je to sitnica. Malena sitnica”, odgovori Corinna.

„Što?”

„Ili zapravo ipak dvije malene sitnice.”

„Hoćeš li mi reći...”

„A ti si glazbenik. Tako si napisao.”

„Da.”

„Hoćeš li mi nešto odsvirati?”

„Što?”

„Neku skladbu koja pristaje uz Edwarda Hoppera.”

Davidu je odmah na pamet pao jedan skladatelj pa odluči vjerovati toj prvoj intuiciji. Samo još nije točno znao bi li radije odsvirao *Gymnopédie No. 2* ili *Gnossienne No. 3*?

Odlučio se za ovo potonje, ne samo zbog Hoppera, nego i zato što je mračan, mistični početak u molu ostavljao sasvim lijep dojam. Promatrao je Corinnu kako predano sluša. Lice joj se promijenilo, opustilo, dobilo gotovo anđeosku nijansu, nešto što prije ne bi bio primijetio ni uz najbolju volju. Pusti zadnji akord da odzvoni i pogleda je.

„Baš je lijepo”, samo je rekla.

„I što misliš, pristaje li uz Hoppera?”

„Čak jako dobro.”

„Ali Hopper je još bio dijete kada je Satie ovo napisao.”

„Otkud ti to znaš?”

„Predajem glazbeni.”

„Dakle, učitelj si.”

„Je li to loše?”

Corinna razmišlja. Umjetnik bi, naravno, bio zanimljiviji, ali učitelj je pouzdaniji... Ali sve su to i tako samo predrasude. I umjetnici i učitelji mogu biti teški i ponasati se kao gadovi.

„Ne, nije loše.”

Odjednom je postala skroz normalna, pomisli David. Nije više tako napeta. Što sve glazba može učiniti!

„A zašto onda nisi napisao *nastavnik glazbenog*, ako predaješ glazbeni?” Corinna je sada ipak upitala.

„Napisao sam *glazbenik* jer sam pročitao da je drugi najčešći razlog *swipeanja* ulijevo riječ *učitelj* u opisu zanimanja”, odgovori David.

„A koji je prvi?” upita Corinna.

„Kada muškarci koji na Tinderu traže partnericu postave fotografiju svoje žene i djece”, odgovori David.

„A tako dakle!” uzvikne Corinna. „Oženjen si i imaš dvoje djece!”

David se nasmije. Corinna otpije još gutljaj votke. „Ne, ti to ne bi napravio. Ne, ti ne!” Zvučalo je čak malo kao da se zaklinje. U svakom slučaju odviše patetično.

„Ne, tako nešto zaista ne bih napravio.” Nakon kratke pauze David doda: „Ti na svome profilu nemaš niti jednu sportsku fotografiju ili fotografiju s odmora. To mi je bilo originalno.”

„To je zato što se ne bavim sportom i ne mogu si priuštiti ići na odmor”, objasni Corinna.

„I tvoja mi je izreka bila *cool*”, nastavi David i citira: „Desno je ok samo na Tinderu.”

„Naposljetku je sve to besmisleno”, uzdahne Corinna. „Barem u *ovakvim vremenima*. Misliš li da će se nešto dogoditi, Davide? Nešto grozno?” Ode do balkonskih vrata i pokaže prema dolje. „Mislim, pogledaj ovo. Sablasno! Možda smo mi posljednji ljudi koji su otišli na *date*? A svejedno ćemo ostati sami?”

David sada spontano poželi zagrliti Corinnu kako bi je utješio, ali uopće ne može ocijeniti kako bi ona na to reagirala. Zato samo kaže: „Da. Možda ćemo mi završiti kao oni ljudi na jednoj od Hopperovih slika.”

Oglasi se zvono. David ode do vrata, Francesco ulazi u stan noseći dvije *pizze* i dvije boce vina. Sve preda Davidu u ruke i ode do Corinne, pusa lijevo, pusa desno. „Ciao, Corinna!” veselo uzvikne. „Tempi brutti in qualche modo, ma andrà tutto bene, vedrai. Quindi... buona serata.” I namignuvši doda: „Non sembra così male, il ragazzo!”

Kada se okrene prema vratima, Corinna ga zadrži: „Moramo još i platiti.”

„Ah, platiti, platiti,” kaže on s naglaskom u kojem odjekuju sunce i more, „danas je ovo poklon, Corinna.”

„Ali, Francesco...”

„Kažeš meni: Hvala... ništa više, Corinna! Ciao, ragazzi!”

„Hvala,” kaže Corinna, „grazie mille!” Čak i pomalo zbunjeno David za dostavljačem dovikne jedan *Hvalalijepa*. Kada zatvori vrata, ipak upita: „Nadam se da tvoj prijatelj nije iz Lombardije?”

„Pa nemaš valjda predrasude... samo zato što je Talijan!”, reče Corinna. „Osim toga, nije mi prijatelj, nego šef.”

„I... i zašto si uzela DVIJE boce vina?” zanimalo je Davida.

„Dvije osobe... dvije boce”, odgovori Corinna. „Pa to je minimalna varijanta!”

„Ja svakako neću popiti cijelu bocu”, kaže David i nasmije se. Vino zapravo uopće nije njegovo piće. Za vrijeme studija povremeno bi navečer popio koje pivo, ali primijetio je da alkohol ni njega ni ljude oko njega ne čini pametnijima, što je dovelo do toga da se čak ne mora ni siliti na apstiniranje od alkohola.

„Nećeš li napokon odložiti *pizzu*?” upita Corinna. „Gdje ćemo jesti? Za onim tamo stolom?”

Uzme mu kartonske kutije iz ruke, stavi ih na stolić za jelo u kutu sobe i ode u kuhinju potražiti otvarač za boce. Nađe ga u prvoj ladici koju otvori. Za to je oduvijek imala dobre instinkte, pronalaženje otvarača za vino u tuđim kućama.

Znalačkim pokretima otvori jednu bocu crnog vina dok David postavi dvije čaše na stol. Na njima je još uvijek bila naljepnica s imenom tvornice stakla koja ih je proizvela.

„Zaista ih još nikada nisi upotrijebio, ili se samo praviš?” upita Corinna.

„Ne znam točno”, prizna David. „Ne znam jesam li se njima već koristio.” Corinna skinje naljepnice, natoči, i pruži Davidu čašu u ruku.

„Nemoj me tako gledati”, kaže. „Ne moraš piti. Nazdravit ćemo, pojesti komad *pizze*, i onda idem!”

David se osmjehne. „Pa onda... Živjeli!” odvrati.

„Živjeli!” uzvikne Corinna.

I to je više-manje bilo ono posljednje čega se idućega dana mogla sjetiti.

1. dan:
MAMURLUK

David se probudi i nije mu sasvim jasno *gdje* je. Ustane, promrmlja „Aleluja”, protrese glavu, dovuče se do kuhinje i počne kuhati kavu.

Corinna se probudi i nije sasvim sigurna *tko* je. Nekako dođe k sebi. Pokuša ustati, ali ne uspije. Sjedne na rub kreveta. Koji krevet... o, sranje! Ima donje rublje na sebi. Barem još uvijek ima donje rublje. Ima li još i glavu na ramenima? Za svaku sigurnost opipava rukama. Da, nešto je još tu. Nešto čupavo. Itekako bi mogla biti riječ o njezinoj glavi. Ali gdje je sad ovaj lik?

Oprezno se okrene. U krevetu nije. Paničnim pokretom otkriva pokrivač. Vide li se kakvi tragovi? Mrlje? Kondom? Nema kondoma?! Corinna ugleda lavor pokraj kreveta. Pogleda unutra. Prazan je. Očito samo mjera opreza koja je svejedno tjera na povraćanje. Jednako kao i razmišljanje o tome čega se još može sjetiti. *Pizza... pizza* nadjevena brdom mesa. Corinna pokuša povratiti, ali ništa ne izlazi. Je li se ispovraćala tijekom noći? Pa nije moguće da ju je tako uništilo nekoliko čaša crnog vina! Za Boga miloga, što se dogodilo?

Corinna ode u kupaonicu, umije se, ovlaži kosu i strese se poput psa.

Kada dođe u dnevnu sobu, ugleda Davida kako u majici bez rukava vježba s naizgled monstrozno teškim utezima. Na bicepsu su mu iskočile žile kao da trebaju

uzorno ilustrirati knjigu iz anatomije. Jesu li je ti mišićavi bregovi zagrlili? Držali u naručju? Milovali?

David upravo odrađuje svoj zadnji set od deset ponavljanja pa ne govori ništa jer mora paziti na disanje. Pokušava se nasmiješiti Corinni koliko ide. Odjednom zavibrira njezin mobitel na klaviru.

„Jutro!” uzvikne Corinna i pritom pokuša djelovati veselo. Zvuči poput gavrana, pomisli David i uz duboki izdah položi utege na pod.

„Dobro jutro”, kaže i pogleda je s osmjehom i pomalo s očekivanjem.

„Ako ne popijem kavu, nažalost nisam u stanju ništa reći”, odvratila Corinna.

„Ne znam trebam li to smatrati nečim dobrim ili lošim.” David se nasmije i malo pričekava.

„Nažalost nisam u stanju ni pronaći kavu ako je još nisam popila.”

„Želiš li me možda zamoliti da ti je ja napravim?” upita David.

Corinna malo razmisli. Na pamet joj ne pada nijedno drugo rješenje.

„Da, molim.”

„Nisam mogao ni sanjati da ću tu riječ čuti iz tvojih usta. Mora da si posve iscrpljena!”

Sada slijedi prikriivanje i zavaravanje, pomisli Corinna. Možda je to s laborom pokraj kreveta bila samo slučajnost. Možda taj tip inače uvijek ostavlja labor pokraj kreveta. „Ja?”, upita Corinna. „Iskrpljena? Zašto?”

David ode u kuhinju i u prolazu ležerno dobaci: „Pa ono, od svega što se dogodilo...”

Corinna ostane sama u dnevnoj sobi pa počne tražiti tragove. Okreće jastuke na sofi, njuška pokrivač. Zapravo sasvim obično. Gleda prema vratima i ugleda boce. Podiže jednu za drugom pa užasnuto utvrdi da su prazne. Čak i boca votke. Zašto je i boca votke sasvim prazna? Ponovno joj postane slabo u želudcu. Kada se David vrati sa šalicom kave, Corinna zauzme stav. Samo da ništa ne primijeti! David joj pruži šalicu.

„Hvala.”

„Telefon ti neprekidno zvonit.”

„Mhm.”

„Mama te je zvala tri puta, a neki nepoznati broj otprilike sedamnaest puta.”

„Gledao si mi na mobitel?”

„Pa tu je i smeta mi od pola osam.”

„Budan si od pola osam?”

„Pa imam školu. To jest, imao bih školu, da...”

„Da što?”

„Probudili smo se u nekome drugom svijetu.”

Ta je informacija Corinni trenutačno suviše kompleksna. Njezin svijet danas kao da je neki drugi i ona prvo mora nekako saznati zašto je to tako. Zato pokuša s jednom tvrdnjom: „Srećom nismo kasno išli spavati.”

„Pa ono, kako se uzme”, kaže David i nasmije se.

„Kako to misliš?”